č. j. 6 A 45/2001 - 31

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce K., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Zippe, advokátem, se sídlem 561 51 Letohrad, Šedivská 739, proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem 128 00 Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2001, č. j. 44/46326/8.12.2000,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 2. 2001, č. j. 44/46326/8.12.2000 a rozhodnutí Úřadu práce ve Svitavách ze dne 20. 11. 2000, č. j. PK/2573/00 **se zrušují** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4650 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce JUDr. J. Zippe, se sídlem 561 51 Letohrad, Šedivská 739.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví rozsudku označených rozhodnutí žalovaného a Úřadu práce ve Svitavách, jímž byla žalobci uložena pokuta za porušení § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve výši 80 000 Kč.

V žalobě žalobce namítá především nepřesně a neúplně zjištěný skutečný stav věci, neboť správní orgány vyšly ve svém rozhodnutí pouze z vyjádření stavbyvedoucího

Stanislava Dostála, aniž se vyrovnaly s vyjádřením statutárního orgánu žalobce, tedy jednatele společnosti K., s. r. o., nenařídily ve věci jednání, nedaly možnost žalobci, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění. Úřad práce ve Svitavách jako správní orgán I. stupně nevyslechl cizince, které měl žalobce protiprávně zaměstnávat. Podle žalobce tak správní orgán I. stupně porušil § 21 odst. 2, § 32 odst. 1, § 33 odst. 1, 2 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Žalovaný svým rozhodnutím vydaným na základě odvolání toto rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Poněvadž čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod umožňuje každému činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, porušily správní orgány rozhodující v této věci i toto ustanovení, neboť podle přesvědčení žalobcova není žádného zákona, který by mu zakazoval provádět školení osob na základě ústní dohody, za účelem přípravy odborníků pro založení společné či samostatné firmy, a žádný zákon mu neukládá, aby osoby, které takto připravuje po stránce teoretické a praktické, zaměstnával v pracovním poměru. K věci samé žalobce uvádí, že občané Ukrajiny byli připravováni jako odborníci pro práci s určitými materiály a používanými stavebními technologiemi za účelem založení firmy se stejným předmětem činnosti jako má žalobce s působností na Ukrajině, nešlo o plnění běžných úkolů žalobce, vyplývajících z předmětu jeho činnosti, neobsadil těmito osobami volná pracovní místa – na plnění těchto úkolů má dostatek svých zaměstnanců, a pokud se mu někdy nedostávali, pak využíval i zaměstnávání uchazečů o zaměstnání vedených u úřadu práce.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že za nesporné má zjištění, že kontrolou Okresního oddělení cizinecké policie a Úřadu práce Svitavy byli na pracovišti společnosti K., s. r. o., přistiženi občané Ukrajiny V. C. a Y. P., kteří „zde vykonávali práce“, aniž by měl žalobce povolení získávat zaměstnance ze zahraničí ve smyslu § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti. „Na stavbě“ se rovněž zdržovali další dva občané Ukrajiny, Z. D. a O. O.. Ani jeden ze zmíněných cizinců neměl uděleno povolení k zaměstnání podle § 2a nebo § 2b cit. zákona. Žalobce ve správním řízení neprokázal – podle žalovaného – že by se nejednalo o pracovněprávní vztah, ale o tvrzené školení za účelem rozšíření podnikatelských aktivit na Ukrajinu. Žalovaný rovněž popírá pochybení procesního rázu, neboť žalobce byl uvědoměn o zahájení správního řízení o uložení pokuty a byl vyzván k vyjádření a k návrhům ve smyslu ust. § 33 správního řádu. Ke svému vyjádření ze dne 6. 11. 2000 však žalobce nepřiložil žádné písemné důkazy ani jiné důkazy svého tvrzení, že se jednalo pouze o zaškolování v oboru stavební chemie. Navíc, pokud by se i jednalo o zaškolování, což žalobce neprokázal, bylo by zapotřebí i v tomto případě udělení povolení k zaměstnání pro tyto cizince ze strany příslušného úřadu práce. Žalovaný vyjadřuje své přesvědčení, že orgán I. stupně postupoval při udělení pokuty v souladu i se zákonem státní kontroly č. 562/1991 Sb., neboť měl k dispozici protokol Policie ČR i písemnou informaci o zjištění Policie ČR a dále zápis z jednání sepsaný dne 9. 10. 2000 na Policii ČR. Žalobce měl dostatečný časový prostor, aby skutečnosti uváděné v žalobě dostatečně prokázal, což však neučinil. Pokuta tedy byla žalobci udělena oprávněně, neboť bez povolení úřadu práce zaměstnával cizí státní příslušníky, kteří rovněž neměli příslušné povolení ve smyslu ust. § 2a nebo § 2b zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a poukazuje obecně na situaci, kdy se zaměstnavatelé snaží obcházet všemi možnými způsoby legální zaměstnávání cizinců.

Ze správních spisů vyplynulo: Policie České republiky, oddělení cizinecké policie, Svitavy, sdělením ze dne 9. 10. 2000 adresovaným Úřadu práce ve Svitavách sděluje, že dne 9. 10. 2000 byla tímto oddělením ve spolupráci s pracovníkem Úřadu práce ve Svitavách provedena kontrola cizinců na „stavbě vily p. M. v L.“. Bylo zjištěno, že zde pracují „pro firmu K. z L. čtyři Ukrajinci - v době kontroly se na stavbě nacházeli V. C. a Y.

P., další dva – O.O. a Z. D. byli v uvedenou dobu na firmě K. v L.“. Správní spis obsahuje též protokol o podání vysvětlení podle § 12 zák. č. 263/1991 Sb., o Policii ČR, které podal dne 9. 10. 2000 Y. P. (vysvětlení bylo podáno bez tlumočníka, kterého Y. P. nežádal). Uvedl, že do České republiky přijel dne 25. 9. 2000, má uděleno vízum na 90 dnů za účelem stáže u firmy K. v L., toto vízum vyřizoval i pro další tři osoby (D., O.a C.). Smyslem pobytu v České republice bylo získat akreditaci k práci s materiály značky „S.“, neboť na Ukrajině dostali zakázku k provedení bazénu, ale bez uvedené akreditace by ji nemohli realizovat. Spolupráce s firmou K. měla být rozšířena na území Ukrajiny, a proto bylo nutno zaučit se pro práci s materiály značky „S.“. Po příjezdu do České republiky se s těmito materiály seznamovali, od počátku října se zaučují na jednotlivé druhy prací na stavbě rodinného domu pana M. v L.. Pracovní pomůcky dodává firma K., která zajistila i bytování. Za tuto stáž nic nezaplatili a také žádné peníze nedostanou. Dne 9. 10. 2000 byl sepsán Úřadem práce ve Svitavách zápis se zaměstnancem společnosti K., s. r. o., S. D., který na stavbě rodinného domu Ing. M. v L. podle tohoto zápisu působil jako vedoucí „stavební party“. V tomto zápise je zachyceno sdělení, že dva občany Ukrajiny vykonávající pracovní činnost na této stavbě proškoluje společnost K., s. r. o. na základě dohody. S. D. jim vysvětluje pracovní úkoly, seznamuje je s použitým materiálem a s prací s ním, jejich práci pak kontroluje, nářadí je zapůjčeno od společnosti K., s. r. o. Dále se vyjádřil k době práce, a dále, že mu není nic známo o odměňování ani stravování těchto osob. Na uvedené stavbě pracují asi ode dne 2. 10. 2000, většinou šlo o dvě osoby, výjimečně čtyři. Vedení společnosti jej informovalo, že jsou zde v rámci školení.

Dne 1. 11. 2000 Úřad práce ve Svitavách sdělením č. j. PK/2460/00 zahájil správní řízení o uložení pokuty za porušení povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů a informoval účastníka řízení, že vyjádření a návrhy ve smyslu § 33 správního řádu může učinit písemně nebo ústně do protokolu do 7 dnů od doručení této informace.

Žalobce na to dne 6. 11. 2000 úřadu práce sdělil, že připravuje založení své pobočky na Ukrajině, proto potřebuje provést vyškolení kvalifikovaných pracovníků, zejména v oboru stavební chemie; toto proškolení je teoretické i praktické na různých stavbách. Tito pracovníci mají legalizován pobyt na území České republiky, zdravotní pojištění a po celou dobu školení nepobírají žádnou mzdu. Současně žalobce v této reakci na zahájení správního řízení vyjádřil připravenost poskytnout jakékoliv další informace ohledně těchto tvrzení.

Úřad práce ve Svitavách dne 20. 11. 2000 vydal rozhodnutí č. j. PK/2573/00, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 80 000 Kč za porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti. V odůvodnění rozhodnutí je citován obsah

sdělení Policie ČR, oddělení cizinecké policie, Svitavy, jakož i vysvětlení podané Y. P. Policii ČR a obsah zápisu sepsaného se S. D.. Citován je rovněž obsah vyjádření, které žalobce podal po zahájení správního řízení. Výkon pracovní činnosti čtyř cizích státních příslušníků (P., C., D., O.) na stavbě rodinného domu Ing. J. M. v L. posoudil orgán I. stupně jako pracovněprávní vztah, neboť práci řídil a kontroloval zaměstnavatel, a to při plnění úkolů vyplývajících z předmětu jeho činnosti, na svou odpovědnost, vytvářel cizincům pracovní podmínky jako zaměstnancům, přiděloval a kontroloval jejich práci, přiděloval jim pomůcky a zjišťoval bezplatné ubytování. Provádění teoretického a praktického zaškolování na práci se zahraničním materiálem, jak uváděl účastník řízení, považoval tento správní orgán za zástupný důvod. Současně úřad práce uvádí, že těmto cizincům nevydal povolení podle § 2b odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, na časově vymezené období za účelem zvyšování dovedností a kvalifikace ve zvoleném povolání (stáž). Podle orgánu I. stupně tedy žalobce

přijal na volná pracovní místa čtyři zaměstnance ze zahraničí, aniž měl na jejich získání povolení vydané úřadem práce. Nerespektování této úpravy vyhodnotil jako velmi závažné porušení právních předpisů na úseku zaměstnanosti, za které uložil pokutu ve výši 80 000 Kč (pokuta byla uložena v zákonném rozpětí).

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ve Svitavách tvrdil, že cizinci jím byli bezplatně školeni, plánovaně, za účelem založení firmy se zahraniční účastí. Nabízel předložení získaných osvědčení dodavatele stavební chemie firmy S., zprávu o zkouškách a fotodokumentaci z prováděných aplikací.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2001 napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Své odůvodnění opřel o tvrzení, že zaměstnavatel je povinen plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu jeho činnosti zajišťovat svými zaměstnanci. Zaměstnance ze zahraničí může podle § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, získat, pokud nelze na volné místo přijmout občana České republiky, za předpokladu, že mu k tomu vydá úřad práce povolení. Podle § 2a odst. 1 cit. zákona může úřad práce vydat povolení k zaměstnání cizinci.

Žalovaný převzal při svém rozhodování skutkový děj bez dalšího, totiž že cizinci byli „zjištěni“ jak při práci na pracovišti zaměstnavatele, tak v jeho sídle; skutečnost, že vykonávají práci pro zaměstnavatele, byla potvrzena jak těmito cizinci, tak zaměstnavatelem. Žalobce neměl povolení k zaměstnávání cizinců a ani cizinci nepožádali o povolení k zaměstnání. Proto byl podle žalovaného postup orgánu I. stupně v souladu s právní úpravou. Pokud jde o výši pokuty, ani zde odvolací orgán neshledal pochybení, neboť správní orgán I. stupně uvedl, které skutečnosti vzal za podklad a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v zákonném rozpětí. Výše pokuty podle žalovaného odpovídá závažnosti porušení zákona, četnosti případů a době, po kterou byl zákon porušován.

Žalobce nevyužil práva na repliku.

Nejvyšší správní soud převzal věc k dokončení od Vrchního soudu v Praze na základě ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2002, převezme, je-li dána věcná příslušnost vrchních soudů, Nejvyšší správní soud a dokončí řízení o nich podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 s. ř. s.). O této procesní situaci účastníky poučil a současně je vyzval k vyjádření o záměru soudu projednat a rozhodnout věc bez nařízení jednání; žalobce s takovým postupem souhlasil, žalovaný se nevyjádřil, takže se podle § 51 odst. 1 s. ř. s. má za to, že souhlas byl dán. Nehledě k tomu je však soud oprávněn rozhodnout věc bez nařízení jednání, pokud dospěje k závěru, že rozhodnutí trpí vadami řízení uvedenými v § 76 s. ř. s., napadené rozhodnutí soud přezkoumá v rozsahu námitek uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Stěžejní žalobní námitkou je vada řízení spočívající v nepřesně a neúplně zjištěném skutkovém stavu věci a dále zpochybnění tvrzení, že osoby, které obchodní společnost teoreticky či prakticky školí, musí zaměstnat v pracovním poměru (v tom spatřuje žalobce porušení ústavního principu obsaženého v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod).

Pokuta byla žalobci uložena za porušení § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti; toto ustanovení podmiňuje možnost zaměstnavatele získat na volné pracovní místo pracovníka ze zahraničí tím, že jednak nelze na takové místo přijmout českého státního občana, jednak tím, že zaměstnavatel disponuje povolením úřadu práce získat na volné místo zaměstnance ze zahraničí. Naplnění skutkové podstaty deliktu tedy vyžaduje splnění dvou podmínek: jednak musí dojít k faktickému obsazení volného pracovního místa cizincem, jednak musí chybět povolení úřadu práce získat na toto volné místo zaměstnance ze zahraničí.

Okruh skutečností, který byl zjištěn ve správním řízení vedeném v projednávané věci, však k závěru o tom, že byl spáchán takový delikt, nepostačuje.

Žalobce v průběhu správního řízení poukazoval na to, že cizince nezaměstnával, tvrdil, že jim poskytl předem dohodnuté a plánované zaškolení pro práci s materiálem zahraniční značky, završené zkouškami, přičemž nabídl k důkazu fotodokumentaci i další písemné podklady. Toto tvrzení mohlo být účelové, bylo však na správních orgánech, aby cestou dokazování a hodnocení důkazů takové žalobcovy námitky vyvrátily. Rozhodující přitom byly skutečnosti podporující nebo vyvracející to, zda mezi žalobcem a cizinci existoval faktický nebo právní vztah, který by bylo možno označit jako zaměstnávání. Důkazy v tomto směru provedené pro posouzení této otázky však nepostačují a nelze z nich učinit jednoznačný závěr: žalobce je stavebně obchodní společností s předmětem podnikání (ke dni rozhodnutí žalovaného) izolatérství, zednictví, stavebně montážní práce, kamnářství, malířství a natěračství, provádění staveb. Správní řízení především vůbec neodpovědělo na otázku, jaký byl předmět zakázky, na níž měli cizinci pracovat (zmínky o stavbě vily pana M. v L. jsou kusé a nicneříkající), o jaké práce vlastně šlo (správní spis nedává v tomto ohledu vůbec odpověď, omezuje se na konstatování, že cizinci byli na stavbě „zjištěni“), zda šlo o práce, které lze podřadit pod termín „volná pracovní místa“ (o tom, zda společnost K., s. r. o., hlásila volná pracovní místa a v jaké kvalifikační struktuře, správní spis nic nedokladuje), kteří cizinci na blíže nespecifikované stavbě vily vlastně pracovali a co tam fakticky dělali, když údajně dva (P. a C.) byli na stavbě a další dva (D., O.) v sídle společnosti (co bylo předmětem činnosti dvou osob, které nebyly přistiženy na stavbě, a zdržovaly se v sídle společnosti, správní spisy nevypovídají), zda cizinci pracovali přímo na zakázce společnosti, zda tedy šlo o úkoly vyplývající z předmětu činnosti, nebo snad byli školeni jinak (jinou formou, nikoliv na zakázce společnosti). Skutečnost, že činnost dvou cizinců (P., C.) řídil zaměstnanec žalobce, že jim byly přidělovány pracovní pomůcky a že měli ze strany žalobce zařízeno ubytování, bez dalšího neznamená, že žalobce cizince zaměstnával. Soud totiž shledává za určitých okolností, zejména v souvislosti s rozšiřováním portfolia jednotlivých aktivit již existujících podnikatelských subjektů nebo v rámci kroků bezprostředně směřujících ke vzniku nového podnikatelského subjektu, jako možné sjednání takového obchodního závazkového vztahu, jenž by upravoval proces získávání zcela specifických odborných znalostí či schopností nezbytných pro řádný výkon nově zamýšlené činnosti formou školení či jiné odborné přípravy – typicky se tak může dít například ve vztazích realizovaných v souvislosti se zahájením spolupráce na principu franšízy. Z tohoto hlediska se správní orgány postavením žalobce vůbec nezaobíraly a neučinily žádný krok ke zjištění skutečností rozhodných pro závěry, zda a nakolik (na jakém právním podkladu) měl žalobce provádět zaškolování se stavebními materiály S. To, zda jde o zastřený pracovněprávní vztah, musí správní orgán prokázat – jak výše uvedeno – cestou předvídanou v ustanoveních § 32, § 33 a § 34 správního řádu. V tomto ohledu je také liché přesvědčení žalovaného, že žalobce neprokázal své tvrzení o povaze jeho vztahu k cizincům vykonávajícím práce na stavbě vily Ing. M. v L.. To není ve správním řízení jeho rolí. Je úlohou správního orgánu vyvrátit takové tvrzení v řízení, které má inkviziční povahu. Pokud

správní orgány nevyzvaly žalobce k předložení důkazů, které nabízel, ba ani nevyslechly cizince, kteří se žalobcem spolupracovali, ani samotného žalobce, vyšly jako z podkladu pro rozhodnutí pouze z jediného zápisu pořízeného se zaměstnancem žalobce, který jen potvrdil, že dva cizinci (výjimečně čtyři) na stavbě pracovali a on jim ukazoval, jak se s příslušnými technologiemi pracuje a jejich výkon kontroloval, nevypořádaly se přitom ve svých rozhodnutích s odmítnutím navrhovaných důkazů, odepřely tímto postupem žalobci právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a porušily ustanovení § 3 odst. 4, § 32, § 33 a § 46 správního řádu. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, účastník řízení má právo navrhovat důkazy a jejich doplnění, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění, přičemž správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. O nedostatečnosti skutkových zjištění svědčí například i to, správní orgány se spokojily pouze s vysvětlením jediného cizince podaného Policii ČR, ačkoliv kladly žalobci za vinu, že zaměstnával čtyři cizince. O tom, že ze správního řízení vůbec nevyplynulo, co pro společnost K., s. r. o., dělali ti, kteří nebyli zastiženi na stavbě vily Ing. M., nýbrž v sídle společnosti K., s. r. o., bylo pojednáno výše.

Skutečnost, že cizinci neměli uděleno povolení k zaměstnání podle § 2a či § 2b zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, má pro skutkovou podstatu § 19 odst. 3 cit. zákona pouze nepřímý vliv, neboť jde o normy s odlišným okruhem adresátů (zahraniční zaměstnanci, zaměstnavatelé).

Soud k žalobcově námitce porušení čl. 2 Listiny základních práv a svobod uvádí, že teprve zhodnocení úplně zjištěného skutkového stavu umožní vyslovit právní závěry ve věci samé; pokud by však bylo zjištěno, že žalobce měl takové právní postavení, že mohl nebo dokonce musel provádět teoretickou přípravu pro práci s určitými druhy specifických materiálů zahraniční provenience zakončenou zkouškami a vydáním osvědčení o absolvování takové přípravy a složení zkoušky, nebo že provádění takové činnosti je s ohledem na oblast, v níž podniká, zcela legitimní a pro jeho další činnost nezbytné, a šlo by přitom o činnost nárazovou a výjimečnou, předem zřetelně zaměřenou na rozšíření portfolia jeho podnikatelských aktivit, pak soud nevidí právního důvodu k tomu, aby se zájemci o získání takového osvědčení, zvláště za situace, kdy předpokládá s takovými zájemci do budoucna uzavřít obchodní závazkový vztah, pro jehož vznik je získání takového osvědčení nezbytnou podmínkou, uzavíral pracovní poměr. Při opačném výkladu by totiž takovou činnost mohl realizovat jen za předpokladu, že má volná místa v příslušné kvalifikační skladbě a pokud by šlo o zájemce z ciziny, pouze za předpokladu, že na takové místo není vhodný uchazeč z České republiky. Takovýto přístup by mohl být neodůvodněně omezující v případě podnikatelských záměrů sledujících expanzi, jak výše uvedeno, například formou franšízy. Takovou povinnost nelze dovodit ani z § 1 odst. 6 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ani § 19 odst. 3 cit. zákona.

Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, vyžaduje-li skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, zásadní doplnění. Poněvadž skutkový stav projednávané věci takové doplnění vyžaduje, a to ve směrech, které soud naznačil, bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku sub. I.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto za použití § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch neměl. Proto soud vyslovil povinnost žalovaného uhradit náklady řízení tvořené: 1000 Kč soudním poplatkem, 3500 Kč odměnou za zastupování advokátem podle § 133 s. ř. s. ve spojení s § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb., a 2x 75 Kč paušální částkou jako náhradou hotových výdajů za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Náhrada nákladů řízení bude uhrazena k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě stanovené ve výroku sub. II tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. prosince 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu